

Anca BRADU

Imaginea lui
Blaga
trebuie
reîmprospătată

Cristina Modreanu: S-a înfiripat în această stagiune un curent al readucerii pe scenă a unor texte importante ale dramaturgiei românești, mai mult sau mai puțin uitate. Montând „Înviere” de Lucian Blaga ai intrat și tu în acest curent. A fost o întâmplare?

Anca Bradu: Am intrat în acest “curent” fără să fie ceva programatic. Ce mi se pare însă ciudat ca fenomen este că în fiecare stagiune se creează momente care se circumscriu unei piese, unui autor... Acum doi ani am montat un Witkiewicz când nici un spectacol de acest autor nu exista în repertoriile teatrelor noastre și m-am trezit apoi că au mai apărut câteva spectacole cu texte de același autor. Apoi mi s-a întâmplat la fel cu Andreev, când am pus în scenă la Cluj „Cel care primește palme”. Cu Blaga mă bucur să fi intrat în acest curent pentru că eu cred că dramaturgia românească nu a fost destul exploatată și redată în forme scenice foarte actuale. Am descoperit textul din întâmplare. Îmi propusesem să mă reîntorc la dramaturgia autohtonă. Pentru mine, Blaga e un autor surprinzător și fabulos. Tipul de teatru propus de el se află, în germene, în pantomima „Înviere”, la care m-am oprit. Dincolo de importanța formulei teatrale pe care o propunea el în 1925, m-a interesat o apropiere tenace de universul lui. Nu

cred că aș fi putut să mă apropiez de alte texte ale lui Blaga dacă n-aș fi reușit să înțeleg, prin intermediul acestei pantomime, polii majori ai dramaturgiei lui care se circumscrie expresionismului. E straniu că piesele lui Blaga au fost acuzate de lipsă de teatralitate, uitându-se că o componentă esențială a teatrului este poezia textului. În cazul „Învierii”, în absența textului, demonstrația teatrală e cu atât mai incitantă pentru un regizor nevoit să re Creeze universul textului printr-un dialog fierbinte cu faptele din pantomimă. Odată cu această experiență parcursă cred că am făcut primul pas de intrare în universul blagian.

C.M. Asta înseamnă că vei face și următorii pași?

A.B. Îmi doresc să mă apropiez din nou de Blaga. Am un proiect foarte limpede cu „Tulburarea apelor” pe care aș fi vrut să-l montez la Teatrul Mic înainte de dispariția Leopoldinei Bălănuță. Am în vedere și alte texte pentru că eu cred că imaginea lui Blaga în peisajul teatral românesc trebuie reîmprospătată.

C.M. În lipsa cuvântului a trebuit să apelezi la alte mijloace pentru transmiterea mesajului. A căpătat o mai mare importanță relația ta cu coregraful și scenograful decât în alte spectacole ale tale?

A.B. Ca importanță colaborarea mea cu Mălina Andrei (coregraful) și

Lia Maria Vasilescu (scenografa) a fost aceeași. Reflectarea lor în spectacol a fost diferită. De data aceasta colaborarea a fost aproape simbiotică pentru că noi am creat un spectacol al nostru. Mi se pare că spectacolul de teatru modern, care tinde spre un sincretism al artelor ce îl compun, presupune un asemenea tip de colaborare cu ceilalți creatori ai spectacolului și cred că noutatea imaginii pe care o caută un regizor în spectacolele sale vine din acest dialog al artelor.

C.M. Acest tip de spectacol a presupus cu siguranță ceva în plus în ceea ce privește munca ta cu actorii.

A.B. Acest “în plus” pe care îl observi în întrebarea ta nu a venit din pricina unui “minus” de text, ci din faptul că am fost puși în situația de a ne reîntoarce la rădăcinile teatrului. Ne-am propus o experiență de reîntoarcere la esența artei actorului care presupune valorificarea maximă a trupului și a glasului. Experiența noastră a presupus multă libertate și o perpetuă resuscitare a fanteziei. Ne-am propus să creăm în interiorul spectacolului un limbaj al trupurilor în mișcare și în relație.

Blaga dorea, de fapt: o resuscitare în termenii unei modernități teatrale a unor relații spirituale esențiale în cultura românească legate de momentele nunții, morții și mântuirii.

Cristina MODREANU